

[Ole Bjørn Kraft.]

tale, som her var truffet, var den, at den kommende Regering skulde give Udtryk for, at Grænsen laa fast, at det skulde være den Formel, hvorom Enighed blev skabt. Herom vil jeg i den historiske Sandheds Navn, for at der ikke herigennem skal finde en — naturligvis ubevidst Historieforvanskning Sted, sige, at dette er ikke rigtigt. Hverken det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen eller det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kunde af gode Grunde deltage i disse Forhandlinger, men der er Medlemmer til Stede i denne Sal, som var med. Det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen, det ærede Medlem Hr. V. Buhl, det ærede Medlem Hr. Frode Jakobsen og jeg selv var Deltagere i disse Drøftelser, og ogsaa det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen var til Stede ved den afgørende Forhandling, hvor man blev enig om det Grundlag, paa hvilket man her kunde samles. Den Sætning, som da blev fastslaaet som retningsgivende for, hvorledes den kommende Regerings Politik skulde være, var den, at denne, altsaa den da kommende Regering, ikke vilde rejse Kravet om en Grænserevision, og deri laa der naturligvis og maatte der ligge, at man ikke vilde tage et dansk Initiativ dertil, men at Muligheden maatte være til Stede paa Selvbestemmelsesrettens Grund, hvis en Bevægelse i Sydslesvig rejste sig. Dette er den historiske Sandhed.

Derefter udformedes Trontalens Bemærkninger derom, der fik den kendte Form,* og derfor kunde baade jeg og et enkelt andet Medlem af det daværende Ministerium ogsaa gøre opmærksom paa, at det var ikke det Grundlag, vi havde tiltraadt, og at vi egentlig ønskede, at Sætningen skulde have den oprindelige Karakter. Men vi lod os overtale til at tiltræde den endelige Udformning, efter at Udtalelsen om, at man stod paa den nationale Selvbestemmelsesrets Grund, kom til at staa i Spidsen for Erklæringen, idet vi opfattede det paa den Maade, at denne Regering ikke kunde rejse Grænsekrauet, men at den nationale Selvbestemmelsesret skulde være gældende ogsaa for Sydslesvigerne. Og det var ganske naturligt at indtage det Standpunkt, thi det var først i Løbet af Sommeren 1945, at Folkebevægelsen i Sydslesvig fik et saadant Omfang, at der paa denne kunde bygges et andet Standpunkt, kunde bygges en dansk Støtte til.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft var inde paa Spørgsmaalet om de Forhandlinger, der har været ført i den senere Tid med det Formaal at faa dannet en Samlings-

regering. Herom vil jeg gerne sige, at Det konservative Folkeparti under alle disse Forhandlinger har stræbt efter at faa en Samling tilvejebragt mellem de 4 Partier, at det var paa vor Henstilling, at Regeringen traadte i Forbindelse med Socialdemokratiet for at faa undersøgt, om det var muligt, hvad vi ønskede, at faa Socialdemokratiet ind i et Samarbejde med de andre Partier for derigennem at faa skabt det brede Grundlag for Arbejdet herinde, der alene er i Stand til at sikre politisk Ro og Stabilitet og derved saglig Arbejdsmulighed.

Vi har jo ikke været til Stede ved de Forhandlinger, der paa denne Baggrund blev ført. Jeg kan ikke tænke mig, at den Fremstilling, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft har givet, er korrekt. Jeg vil i det mindste udtale, at vor Hensigt med at opfordre til disse Forhandlinger var ærligt og aabent at søge at naa frem til et Resultat, og derfor maa jeg ogsaa gaa ud fra, at der under Forhandlingerne ogsaa fra Regeringens Side over for Socialdemokratiet er blevet givet Udtryk for, at dette var Meningen.

I øvrigt maa jeg tilføje, at Socialdemokratiet jo begyndte alle disse Drøftelser med en Erklæring om, at det var Valget, der maatte til, at det var Valgets Afklaring, som nu maatte fremkaldes.

Naar jeg sagde, at jeg var utilfreds med, at Socialdemokratiet havde affejet Samarbejdsbestræbelserne, og at jeg syntes, at det ikke var begrundet, skyldes det, at der jo dog blev givet Socialdemokratiet et Tilbud, nemlig et Tilbud om at indtræde i en Samlingsregering, der skulde sammensættes efter Partiernes Styrketal her i Tinget, hvilket vilde have medført, at Socialdemokratiet fik det største Antal Ministerposter. Jeg synes, at der dog her var et Grundlag, som man kunde være gaaet ind i en Forhandling om, og jeg bebrejder i Dag Socialdemokratiet, at det ikke gik ind i Forhandlingerne paa en anden Maade og med en anden Vilje eller erklærede sig rede til, hvad vi i det mindste havde ønsket, at deltage i en Drøftelse mellem alle 4 Partier, idet vi fra konservativ Side ser saa alvorligt paa den Situation, Landet er ude i, frygter Virkningen af, at Arbejdet nu standes, er urolige for, at meget skal blive forpasset i den Tid, der nu vil gaa, inden et egentligt Arbejde kan paabegyndes. Havde Socialdemokratiet stillet sig anderledes, havde der dog været en Mulighed for at naa frem til et Resultat, men ved den afvisende Holdning, som Socialdemokratiet indtog, blev denne Mulighed forspildt i Starten.